

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. D. D.**, nar., st. příslušnost, t.č. bytem, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č.j. OAM-985/ZA-ZA02-HA08-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č.j. OAM-985/ZA-ZA02-HA08-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti k., je ateistou a nikdy nebyl a není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Proti jeho osobě nikdy nebylo a ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Má středoškolské vzdělání a je ženatý. Jeho rodina (rodiče a sestra) žije ve Vietnamu v H. M., provincii V. Y. Žalobce odešel z Vietnamu v roce 2008 za účelem podnikání v ČR, přičemž v roce 2012 odcestoval zpět do vlasti a v prosinci roku 2012 se opětovně vrátil do ČR, kde žije společně se synem a s manželkou. O mezinárodní ochranu požádal proto, že jeho pobytové povolení bylo ukončeno a hodlá na území ČR i nadále setrvat se svou rodinou. Jeho zdravotní stav je dobrý. Má obavu odloučení od své rodiny, jelikož manželce byl udělen trvalý pobyt v ČR a ona se vrátit nechce. Jejich syn je ještě malý a potřebuje péči obou rodičů.

Žalovaný posoudil věc nejprve z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu (pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod) a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl relevantním způsobem pronásledován, přičemž nebyl členem ani žádné politické strany ani organizace. Zároveň žalobce ani neuvedl, že by se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru či se jinak veřejně angažoval. Proto žalovaný dovodil, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobce nebyl pronásledován ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Po provedeném řízení nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, že by měl potíže tohoto druhu. Do ČR odjel v roce 2008 za účelem podnikání a v letech 2012 a 2015 Vietnam navštívil. Podle žalovaného požádal žalobce o mezinárodní ochranu výhradně z důvodu legalizace svého zdejšího pobytu, neboť zde hodlá v ČR setrvat s manželkou a synem. Žalobce požádal totiž o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Žalovaný rovněž nezjistil žádné potíže, které by souvisely s rasou, pohlavím, náboženstvím, národností či příslušností k určité sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. 5 Azs 37/2003 a sp. zn. 7 Azs 187/2004 a dodal, že sice rozumí snaze žalobce o setrvání na území ČR, nicméně zdůrazňuje, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, tedy podle zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný dále vyhodnotil případ žalobce ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Stejně tak ani neshledal, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Stran podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že vycházel z výpovědí žalobce a dále z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně jde o informace z informačního systému CIS, informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015 Zprávu Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Zprávu Freedom House ze dne 28. 1. 2015, Svoboda ve světě 2015, Výroční

zprávu Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, ze dne 8. 4. 2015 a Mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 a ze dne 2. 4. 2013.

V první řadě se žalovaný zabýval podmínkami pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto ohledu odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015, č.j. 98851/2015-LPTP a uvedl, že v případě občanů Vietnamu je klíčové posouzení důvodů jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí, neboť součástí státní politiky je umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. Proto by zřejmě orgánům země původu nevalila snaha žalobce o získání mezinárodní ochrany v ČR, pokud by nebyla podepřena kritikou vietnamského režimu či dokonce jeho konkrétních představitelů. Žalovaný doplnil, že vietnamské státní orgány nejevily o osobu žalobce žádný zájem před odjezdem z vlasti, a dále, že žalobce nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, o čemž svědčí i jeho beztržný návrat do Vietnamu v letech 2012 a 2015. Žalovaný se zabýval otázkou zaměstnanosti ve Vietnamu a uzavřel, že pokud by žalobce po návratu nemohl získat odpovídající zaměstnání, nelze to přičítat azylově relevantním důvodům, ale obecné situaci na trhu práce v zemi původu. Žalovaný uzavřel, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země nedospěl žalovaný k závěru, že by mu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný se vyjádřil k případné možnosti ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu, k čemuž uvedl, že takový konflikt na území země původu žalobce neprobíhá. Případné vycestování žalobce nepředstavuje podle žalovaného ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení jmenovaného, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území ČR. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobci nic nebrání v tom, aby využil zákonných prostředků k možnému odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 a násl. zákona o pobytu cizinců). Z uvedených důvodů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nespĺňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný vyloučil i možnost udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť z ničeho nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný zamítl žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu ke všem jejím formám jako nedůvodnou.

III. Žaloba

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Podle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil obsah žádosti, resp. důvody, pro něž žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 19. 6. 2015 se mu narodil nezletilý syn T. D. K., přičemž krátce poté mu zaniklo oprávnění k pobytu na území ČR, a to z důvodu nedoložení dokladů k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dostal výjezdní příkaz za účelem opuštění ČR. Byl v zoufalé situaci, neboť nechtěl nechat manželku na území ČR samotnou s malým dítětem. Manželka má přitom povolený v ČR trvalý pobyt a jejich syn také. Pokud by totiž žalobce musel odcestovat, dítě by zcela jistě strádalo, neboť manželka při péči o dítě nemůže podnikat a má tak příjmy pouze z dávek státní sociální podpory. Tyto dávky ale nestačí na nájem a základní životní potřeby. V situace, kdy bude žalobci udělen výjezdní příkaz, nemůže v ČR požádat o žádné pobytové povolení. Jediná cesta je vycestovat

a požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Žalobce poukázal na problémy spojené s fungováním systému vizapoint, který fakticky neumožňuje podat žádost a dále uvedl, že jenom lhůta k projednání žádosti činí 270 dnů a je tedy reálné, že k získání pobytového oprávnění by došlo nejdříve za 1 rok. Po tuto dobu by musela matka s dítětem zůstat sama. Nejde o spekulativní jednání, jehož účelem je vyhnout se správnímu vyhoštění. Případné odstranění tvrdosti podle zákona o pobytu cizinců nic v případě žalobce neřeší, neboť získání pobytového oprávnění na území není možné. Jeho podání směřovalo k získání mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce namítá zejm. právo na rodinný a soukromý život, do něhož může být s odkazem na Úmluvu zasaženo pouze z důvodu udržení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti, a dále žalobce poukázal i na Úmluvu o právech dítěte, zejm. čl. 3 odst. 1 a 2 této Úmluvy. Doplňková ochrana je institutem dočasným, přičemž lze předpokládat, že v době, kdy bude možno dítě umístit do předškolního zařízení, matka bude moci podnikat a zajišťovat potřeby rodiny, tak již nebude vycestováním žalobce hrozit natolik vážná újma jako nyní.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobní argumentaci uvedl, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71. Dále uvedl, že podle judikatury ESLP může mít namítaný čl. 8 Úmluvy i extrateritoriální účinky, přičemž v takovém případě je příslušný orgán povinen posuzovat otázku, zda a do jaké míry je žalobci umožněno vést takový rodinný či soukromý život. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Azs 3/2010 základem pro posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy musí být dostatečná tvrzení žadatele, která prokazují, že v případě jeho návratu do země původu bude jeho soukromý život, resp. jeho přenos, znemožněn. Žalobce však neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý a rodinný život, neuvedl ani žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě svědčící o tom, že by vytvoření soukromého či rodinného života mělo být v zemi původu bráněno tak, aby správní orgán mohl přistoupit k posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. Stran neudělení doplňkové ochrany žalovaný shrnul právní úpravu a odkázal na rozsudek ze dne 28. 5. 2009, sp.zn. 5 Azs 36/2008, jakož i rozsudek téhož soudu ze dne 13. 3. 2009, č.j. 5 Azs 28/2008 – 68 a uzavřel, že podmínky vymezené touto judikaturou žalobce nesplňuje. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný nařízení jednání nepožadoval a žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání neprojevil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas. Krajský soud navíc neshledal ústní projednání věci nezbytným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve **správním spisu**, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Ve správním spisu jsou založeny všechny podklady, na něž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 11. 2015 vyplývá, že v současné době žalobce žije s manželkou se svým synem v Kroměříži, přičemž oba jsou státní příslušníci Vietnamu s trvalým pobytem v ČR. Žalobce disponoval od roku 2008 až do roku 2012 vízem za účelem podnikání, přičemž v říjnu 2015 dostal žalobce výjezdní vízum. Do vlasti se nechce vrátit, protože tu má rodinu, s níž by chtěl žít a pomáhat jim. Ve Vietnamu by také těžko sháněl práci. Manželka se v žádném případě do Vietnamu vrátit nechce. V současné době si tedy jinak pobyt legalizovat nemůže, přičemž po vyřízení své žádosti zkusí podat žádost o udělení pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobce dále ve správním řízení předložil rodný list vydaný Městským úřadem Kroměříž ze dne 1. 7. 2015 vztahující se k dítěti D. K. T. (nar. v K.), k němuž je v tomto rodném listě zapsán jako otec D. D. T. (nar.). Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům správního rozhodnutí, přičemž již další skutečnosti ani informace k doplnění nenavrl. Ve spisu jsou též založeny zprávy o zemi původu, které žalovaný citoval v napadeném rozhodnutí.

Předmětem sporu mezi stranami je pouze otázka správnosti hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaným, neboť žalobce ani nebrojil žádnou ze žalobních námitek proti hodnocení podmínek pro udělení azylu, azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu. Z hlediska posouzení doplňkové ochrany pak žalobce nenapadl ani závěry žalovaného týkající se doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud se tedy vyhodnocením podmínek pro udělení těchto forem mezinárodní ochrany blíže nezabýval, nicméně toliko z pohledu přezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí konstatuje, že závěr žalovaného o absenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu je řádně zdůvodněn. Krajský soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav, na němž je postaveno napadené rozhodnutí, ve světle vznesených žalobních námitek následovně.

Žalobce opírá svou žalobní argumentaci o tvrzení, že žalovaný nedostatečně zohlednil ochranu jeho soukromého a rodinného života (čl. 8 Úmluvy), který vede se svou rodinou (manželkou a nezl. synem D. K.) na území ČR, jakož i o dostatečné zohlednění zájmů dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). V tomto ohledu krajský soud uvádí, že žalovaný nepovažoval existující rodinný a soukromý život žalobce na území ČR za sporný, přičemž právní poměr otcovství k narozenému dítěti byl dostatečně prokázán již ve správním řízení předložením rodného listu dítěte. Otázkou je pouze vyhodnocení této situace ve vztahu k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy platí, že *„Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.* Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.

Krajský soud považuje za potřebné úvodem svého právního hodnocení podotknout, že předmětný důvod pro poskytnutí doplňkové ochrany (vážná újma spočívající v porušení mezinárodních závazků ČR spojeném s vycestováním cizince) není pokryt rozsahem směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“), konkrétně čl. 15 této směrnice upravujícím hrozbu „vážné újmy“ a jde tak o čistě národní úpravu umožňující rozšíření rozsahu harmonizovaného pojmu „vážná újma“. Aplikace tohoto důvodu pro vznik vážné újmy je tak podobně jako úprava tzv. humanitárního azylu určena pro výjimečné situace, v níž by nesplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany a následné vycestování žadatele pro něho znamenalo naprosto zásadní a citelnou újmu v oblasti jeho základních lidských práv. K tomu je zapotřebí poukázat na to, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, se Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č.j. 9 Azs 3/2010 – 62, oba přístupné na www.nssoud.cz).

Ve vztahu k případu žalobce krajský soud uvádí, že z okolností případů skutečně jednoznačně vyplývá, že žalobce sledoval podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze to, aby získal titul k pobytu na území ČR a mohl tu setrvat se svou rodinou, kterou si zde založil. Ve vztahu k zemi původu žalobce žádné podstatné důvody, pro něž by mu měla hrozit vážná újma, neuvedl. K tomu lze podotknout, že žalobce tuto skutečnost přímo uvedl již v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále i v žalobě. Krajský soud rozumí snaze žalobce legalizovat svůj pobyt v ČR se svou rodinou a nijak nezpochybňuje, že žalobce zde založil svůj rodinný život v době, kdy jeho pobyt v ČR byl ještě legální. Nicméně ani to nemůže v souhrě ostatních okolností věci zdůvodnit udělení doplňkové ochrany žalobci. Jeho případ není nijak výjimečný od případů jiných občanů Vietnamu, kteří mají své rodinné i ekonomické vazby v ČR a cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany chtějí dosáhnout pobytového statusu. Jeho tvrzené problémy spojené s péčí o rodinu a její sociální situací se rovněž žádným způsobem nevymykají běžným životním situacím. Žalovaný dospěl v případě žalobce ke správnému závěru, že jeho situace má být v souladu s právním řádem ČR řešena podáním žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území (§ 42a zákona o pobytu cizinců). Je třeba podotknout, že institut doplňkové ochrany

z důvodu hrozby vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nelze chápat jako alternativu zaměnitelnou s využitím citovaného ustanovení, která by byla v dispozici žalobce. Pokud žalobce argumentoval rovněž čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte, pak je třeba podotknout, že české orgány veřejné moci nepochybně mají povinnost přihlížet ve všech řízeních zájmu dítěte. Příklad žalobce však nevykazuje žádné specifické okolnosti, které by bylo nutno ve smyslu tohoto mezinárodního závazku ČR zohlednit. Péče o nezletilého D. K. T. je podle tvrzení žalobce zajištěna ze strany jeho matky, přičemž žalobce může rodinu navštívit na základě využití krátkodobého víza. Ze žalobcem uvedených informací rovněž nevyplývá žádný závažný důvod, proč by rodina nemohla – byť třeba na kratší dobu – pobývat v zemi původu. Samotná neochota manželky žalobce opustit ČR, neboť zde má fungující podnikání a povolení k pobytu, není takovým podstatným důvodem, který by bylo možno zohlednit v rámci posuzování doplňkové ochrany. Proto ani ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte krajský soud nespatřuje takové porušení mezinárodního závazku ČR, pro něž by bylo třeba přiznat žalobci doplňkovou ochranu.

Pokud žalobce argumentoval obtížemi spojenými se získáním povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců, které souvisí s problematickým fungováním systému visa point, pak je třeba nejprve uvést, že tyto obtíže typově nemohou samostatně představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany. Řízení o udělení dlouhodobého pobytu je svěbytným správním řízením, přičemž proti eventuálnímu nesprávnému postupu příslušného správního orgánu se lze bránit i soudně. Podle ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců platí, že *„žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.“* Krajskému soudu samozřejmě jsou z jeho úřední činnosti i obecně známy problémy, s nimiž se cizinci setkávají při pokusu o rezervaci k podání žádosti v systému Visa point, a to nejen na Ukrajině, ale i v jiných zemích. Tyto obtíže jsou dokumentovány i reflexích současné praxe správních orgánů v oboru pobytu cizinců (viz k tomu zejm. Pořízek, P. Brána nebo zábrana – problematické aspekty fungování systému Visapoint. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.) Aktuální právní problémy azylového a cizineckého práva. Sborník ze seminář. Brno: KVOP, s. 17, 37 – 40). S těmito problémy již byla konfrontována i judikatura Nejvyššího správního soudu, která mj. dovodila, že jiné podmínky, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplývají. Namítaná nezbytná registrace v systému Visapoint není podmínkou pro zahájení správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 282/2014 – 48, přístupný na www.nssoud.cz). Jakákoliv informace správních orgánů o tom, že žádost „nepřijímají“ či „vracejí“ je tak hlediska právní skutečnosti, že žádost byla podána a že řízení bylo zahájeno, irrelevantní (viz k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 – 22, přístupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobce nemůže úspěšně zdůvodňovat tvrzené nesprávné posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany tím, že s určitou mírou pravděpodobnosti bude mít problémy s podáním žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. V případě potíží při podání žádosti může s odkazem na citovanou judikaturu vyhledat ochranu správních soudů, a to buď v řízení o ochraně proti nečinnosti či nezákonným zásahem správního orgánu.

VI. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Proto krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. března 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová